

רע"פ 350/14 - אמיל זרבאילוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 350/14

לפני: כבוד השופט ס' גוברמן

המבקש: אמיל זרבאילוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 2.1.14 בע"פ 14587-08-13 שניתן על ידי כבוד השופטים: ע' גרשון, כ' סעב ות' שרון-נתנאל ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד בנימין ליאור

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטים ע' גרשון, כ' סעב, ת' שרון-נתנאל) בע"פ 14587-08-13, מיום 2.1.2014.

רקע והליכים

2. נגד המבקש ושניים נוספים הוגש לבית משפט השלום בחדרה כתב אישום מתוקן בו הואשמו בעבירה של סחיטה באיומים בצוותא, לפי סעיפים 428 + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). כתב האישום המתוקן מגולל שורה של איומים, שהשמיעו השלושה במשך כעשרה ימים (בין התאריכים 18.11.2012-27) כלפי המתלונן, לאחר שהביא לדירתם אורח אשר לכאורה גנב מהם 5,000 ש"ח. כמו כן, השלושה ניסו לסחוט מהמתלונן "קנס" בסך 10,000 ש"ח. המבקש גם סטר למתלונן במהלך אחד מן האיומים.

3. ביום 12.3.2013, קבע בית משפט השלום בחדרה (ת"פ 17462-12-12, השופט א' קפלן) על פי הודאת המבקש, כי הוא ביצע את העבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן. בעקבות הודאתו של המבקש, הורה בית המשפט על עריכת תסקיר מבחן בעניינו, גם לעניין הרשעתו. תסקיר המבחן המליץ להטיל על המבקש צו מבחן לשנה וחצי, וצו של"צ בהיקף של 240 שעות, אך לא המליץ דבר לעניין ההרשעה. ביום 11.7.2013, הרשיע בית המשפט את המבקש, וגזר את דינו. בית המשפט דן בערך החברתי שנפגע מהעבירה שעבר המבקש, במדיניות הענישה הנוהגת לגביה, ובנסיבות הקשורות בביצועה. לבסוף קבע כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין הוא בין ארבעה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין עשרה חודשי מאסר בפועל. כן דן בית המשפט בנסיבות האישיות של המבקש, ומצא כי יש מקום לסטות לקולה ממתחם הענישה, משיקולי שיקום. לפיכך, גזר על המבקש 20 יום מאסר לריצוי בחופף למעצר בו היה נתון, כך שלא נותרה יתרת מאסר לריצוי בפועל, ארבעה חודשי מאסר על תנאי, צו מבחן למשך 18 חודשים, צו של"צ בהיקף של 240 שעות, ופיצוי למתלונן בסך 2,000 ש"ח.

4. המשיבה ערערה על קולת העונש לבית המשפט המחוזי בחיפה. בערעורה טענה המשיבה כי מעשיו של המבקש חמורים, והעבירה שאותה עבר חמורה ביותר, בשל פגיעתה הקשה בשלום הציבור ובביטחונו. המשיבה ציינה כי תסקירי המבחן כללו הערכה לפיה קיים סיכוי בינוני להישנות העבירה בעתיד. עוד טענה המשיבה כי המבקש לא החל בפועל הליך שיקומי, אלא רק הביע נכונות לעבור הליך טיפולי מסוים.

5. ביום 2.1.2014 קיבל בית המשפט המחוזי ברוב דעות את ערעורה של המשיבה. דעת הרוב קבעה כי העבירה שעבר המבקש חמורה, ולמרות שיש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות ובכללן עברו הנקי, החרטה שהביע, ומעצר הבית בו היה נתון, העונש אותו גזר בית משפט השלום היה מופרז לקולה. דעת הרוב גזרה על המבקש שבעה חודשי מאסר בפועל, שמונה חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסך 2,000 ש"ח. דעת המיעוט סברה כי על אף החרגה לקולה בעונשו של המבקש, אין מקום להתערב בו לאור ההלכות הקיימות המורות על התערבותה המצומצמת של ערכאת הערעור בעונש.

הבקשה

6. במסגרת בקשת רשות הערעור, המבקש טוען כי העונש שגזר עליו בית המשפט המחוזי חמור בהרבה מזה שגזר בית משפט השלום, והדבר פוגם בתחושת הצדק. כן טוען המבקש שבית המשפט המחוזי לא נתן משקל להליך השיקומי שעבר המבקש, ולא התייחס כלל לתסקיר המבחן בעניינו, ולעובדה שכבר שילם את הפיצוי למתלונן. עוד טוען הוא כי דעת הרוב לא נתנה דעתה לנסיבותיו האישיות, ובעיקרן היעדר עבר פלילי. לעניין זה מוסיף המבקש כי דעת המיעוט בבית המשפט המחוזי ביססה את חוות

דעתה על נסיבות אלה. עוד טען המבקש כי לא התכוון לסחוט את המתלונן, וכל שביקש הוא להשיב את אשר נלקח ממנו, וכל מעשיו היו גחמה רגעית.

הכרעה

7. אין בידי להיעתר לבקשה למתן רשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מטענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני, או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים (ראו: רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). במקרה הנוכחי, טענות המבקש נוגעות לענייני הפרטני בלבד, ואינן מעוררות כל סוגיה כללית. כמו כן, לא מצאתי כל שיקולי צדק ייחודיים אשר מחייבים מתן רשות ערעור בגלגול שלישי.

8. המבקש טוען נגד חומרת העונש שגזר עליו בית המשפט המחוזי. טענות באשר לחומרת העונש, אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור לפני בית משפט זה, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997); רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2008)). במקרה הנוכחי, בית המשפט המחוזי גזר את עונשו של המבקש בתוך מתחם הענישה שקבע בית משפט השלום, תוך שהוא מבהיר כי הוא מתחשב גם בנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי לא מיצה את הדין עם המבקש, בהתאם להלכות בעניין זה, והעמיד את עונשו במרכז מתחם הענישה. גם לדעתי, מעשיו של המבקש חמורים הם, והעונש שגזר עליו בית משפט השלום לא הולם אותם. אכן, ישנם מקרים בהם שיקולי שיקום עשויים להטות את הכף לטובת הנאשם, אפילו עד כדי חריגה לקולה ממתחם הענישה (כפי שקבע המחוקק בסעיף 40 לחוק העונשין), אך בענייננו, לא עולה כי מדובר בשיקולים כבדי משקל, עד כדי הימנעות מהטלת מאסר בפועל, וזאת כמובן בשים לב לחומרת העבירה בנסיבותיה. באשר לטענות המבקש באשר להתנהגותו, מעין בכתב האישום המתוקן, בו הודה המבקש, עולה תמונה של התנהגות חמורה, שרחוקה מתיאוריו בבקשתו, ושאינה עונה בשום אופן על תיאורה של "גחמה רגעית" או "השבת גזילה", כפי שטען.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית בזאת. לפיכך, מתייתרת ההחלטה בבקשה לעיכוב הביצוע. המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו, כפי שקבע בית המשפט המחוזי בחיפה, ביום 23.1.2014 עד השעה 08:30 בבית המעצר קישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ט בשבט התשע"ד (20.1.2014).

ש ו פ ט

עמוד 3

